

V zahradě

Už od dětství jsem měla ráda zahradu u našeho domu. Nebyla moc velká, ale v porovnání s naším domem to byl dost velký prostor.

Máma ráda zahradničila, a tak tu měla zasazeny okrasné kameny, pěstovala i něco k jídlu a vysadila keře rozkvétající v každém ročním období. Zahrada tak měla mnoho tváří.

V tomto malém světě bylo i několik míst, kde jsem mohla relaxovat. Byla jsem za ně vděčná - jako dítě jsem klidně i v oblečení sedávala nebo polehávala rovnou na zemi. Když jsem vyrostla, vždycky jsem si rozložila deku, vzala si pití a pokud nebylo co na práci, jen tak jsem tam seděla. Máma, táta a Hiroši říkávají: „Ty tam nic neděláš a stejně tě to nikdy neomrzí, že?“. Opravdu mě to nenudilo – pokaždé jsem se podívala na široou oblohu, pak na mech nebo mravence pod nohama, a když jsem se znovu podívala vzhůru, mraky změnilly polohu nebo nebe změnilo barvu. Takto jsem sledovala po troškách se měnící svět. Po chvíli jsem se zadívala, jak mi na ruce dopadají sluneční paprsky. Až mě děsilo, jak rychle ubíhá čas.

Tolik let je to ten samý pohled, že občas úplně zapomenu, kolik mi vlastně je. Sednu si na velký kámen a zase se střídavě se dívám na oblohu, do mohutných větví a listů, potom zase na mravence, kamínky nebo hlínu. Tehdy přestávám vnímat vlastní velikost, a to mě těší. Když jde máma občas nakoupit, nebo táta přijde dřív domů, najdou mě v zahradě. Z tohoto pohledu je rodičům jasné, že nesnáším být za hezkého počasí zavřená v pokoji. Během slunečných dnů jsem už součástí zahrady. Když procházejí brankou, pozdraví mě, aniž by se nad tím pozastavili.

I Hiroši sem chodívá. Ale nikdy nepřichází přes branku. Vchází přes bambusový plot. Hiroši špatně vidí, takže vždycky přivře oči, aby se přesvědčil, že jsem to já. Usmívám se. On se taky usmívá. V tom úsměvu je vepsána celá naše historie od našeho prvního setkání v dětství až po dospělost. Když se věci dlouho dělají stejně, zrodí se v nich zvláštní hloubka. Náš úsměv je přesně taková věc. Další nová skvělá věc je, že by mě nikdy nenapadlo, že se něco tak hlubokého dá rozbít pouhým mrknutím.

V takových chvílích mám dojem, že se opravdu nacházíme v místě beze stropu a stěn. Jsme vytrženi ze všeho včetně plynutí času a v tomto světě se na sebe díváme jen my dva. Mám pocit, jako bych slyšela hudbu a cítila sladkou vůni trávy. Jako by se v tomto světě bez stěn pod rozpínajícím se nebem střetávaly pouze naše smysly, naše duše. Působí to osaměle a zároveň bezmezně, jakoby neexistoval věk ani pohlaví.

Ať už jsem kdekoliv, vždy když mě náhle přepadne úzkost, se v duchu vracím ke svému já sedícímu v zahradě. Zahrada je výchozím bodem mého citění, nikdy se neměním základním prostorem.